

HETTY LUITEN

Niet klein te krijgen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439800

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

‘Kan ik het helpen dat mijn man mij in de steek liet? Dat hij op een jong ding viel en van de ene op de andere dag verdween? Is het mijn schuld dat ik nu te weinig geld heb om rond te komen? Ik heb twee kinderen in de puberteit, die stellen eisen!’ De ogen van de vrouw werden vochtig en ze haalde theatraal een pakje zakdoekjes uit haar tas om Kyra op het gemoed te werken.

Kyra maakte echter van de gelegenheid gebruik door snel langs de vrouw heen op de grote wandklok te kijken. Tien voor vier! Ze moest opschieten. Thom zou klokslag vier uur voor het bankgebouw staan waar ze werkte. Om vier uur sloot de bank, dat was normaal. Zij was echter nooit om vier uur klaar. Er lag altijd nog werk dat afgehandeld moest worden voor ze weg kon. Zij was immers de manager van dit filiaal. Maar vandaag had ze beloofd om om vier uur te stoppen en belofte maakt schuld. Bovendien was Thom een man van de klok én ze zouden iets speciaals gaan doen, dus wilde ze niet te laat komen. Hij had namelijk een prachtig huis te koop zien staan. ‘Helemaal perfect,’ had hij enthousiast gezegd toen hij haar tussen de

middag belde. ‘Je móét het zien. En snel, want een perfect huis is zomaar weer weg!’ Daar had hij gelijk in. Ze waren al een poosje op huizenjacht en het was eerder gebeurd dat een huis, dat zij prachtig vond, weg was voor ze het aan Thom had kunnen laten zien. Ze konden wel zeggen dat de huizenmarkt was ingestort, maar de beste huizen vlogen toch nog steeds als warme broodjes over de toonbank. Daarbij kwam het niet vaak voor dat Thom zo enthousiast was als nu, want Thom was een pietje-precies en dus zeer kieskeurig.

Daarom had ze beloofd om exact om vier uur de bank te verlaten en met hem naar het huis te gaan kijken. Ze verheugde zich erop. Het leek haar heerlijk om echt met hem samen te wonen. Ze zagen elkaar vaak en bleven ook regelmatig een nacht bij elkaar slapen, maar elke dag samen in één huis, dat leek haar werkelijk fantastisch. Haar eigen woning was daar te klein voor en zijn woning vond ze te modern, en echt groot was die ook niet. Dus zochten ze samen naar iets wat wel geschikt was. Bovendien wilden ze zo langzamerhand ook weleens proberen of ze kinderen konden krijgen en dan was het ook veel prettiger om in hetzelfde huis te wonen. Kinderen... Ze was

inmiddels vierendertig en het werd dan ook de hoogste tijd om een gezin te stichten. Als het lukte, natuurlijk, want dat wist je nooit. Thom was al zevenendertig. Ze waren de jongsten niet meer op dat gebied, maar ze was, op een jeugdliefde na, niet eerder iemand tegengekomen die ze zo leuk vond. Tweeëndertig was ze toen ze hem ontmoette, en al had ze meteen het gevoel dat hij het was, ze wilde wel graag zeker weten of ze genoeg van hem hield voordat ze aan kinderen begonnen. Nu was dat dus zover. Sinds een maand of drie waren ze bezig een huis te zoeken en het werd echt tijd dat ze er een vonden, bedacht ze terwijl ze inwendig glimlachte.

‘Je luistert niet eens,’ zei de vrouw verwijtend.

Kyra schrok op uit haar gedachten en keek mevrouw Rokers aan, die nu de tranen over haar wangen had stromen. Ze had gelijk. Kyra had de laatste zinnen totaal niet gehoord en wist dan ook niet waarom de vrouw nu opeens hilde. Was er nog meer aan de hand dan een man die verdwenen was? En hoezo was het niet haar schuld? Aan haar kon ook wel iets mankeren, want waarom viel die man anders opeens voor een ‘jong ding’?

‘Ik zei dat hij mij ook nog met schulden heeft laten zitten. Ik heb al drie aanmaningen binnen. Straks komt de deurwaarder en ben ik mijn televisie of mijn afwasmachine kwijt.’ De vrouw klonk vinnig en keek Kyra met een indringende blik aan. Kyra merkte dat haar wangen zachtjes kleurden. Het was niet gepast om zulke dingen over een cliënt te denken en het was ook niet gepast om aan haar eigen leven te denken als een cliënt haar in vertrouwen nam. Zo was ze normaal ook helemaal niet. Ze was juist erg meelevend en had altijd veel begrip voor anderen. ‘Ik zal uw bankrekening aanpassen zodat u duizend euro rood kunt staan, mevrouw Rokers,’ liet ze zich ontvallen. ‘Dan hebt u de tijd om even op adem te komen en te zien hoe u zich financieel kunt redden.’

‘Meen je dat?’ De vrouw lachte. ‘Wat geweldig. Wat fijn dat u begrip hebt voor mijn situatie.’

Kyra knikte ongeduldig, haalde een formulier tevoorschijn en vulde de gegevens van de vrouw in. ‘Als u dan hier even tekent,’ zei ze terwijl ze het formulier naar de vrouw schoof. Een stemmetje in haar achterhoofd waarschuwde haar. Dit is een stomme zet, Kyra, je weet toch wat het hoofdkantoor voor beleid heeft en

je hebt geen idee hoe zij aan haar geld moet komen. Je weet helemaal niets van haar!

Maar ze negeerde het stemmetje, ze kon alleen maar aan Thom denken en aan het prachtige huis dat ze zo zouden gaan bekijken. ‘U beseft hopelijk wel dat u rente moet betalen over het bedrag dat u rood staat,’ zei ze nog snel terwijl mevrouw Rokers haar handtekening zette.

‘Ja, ja, maar dat zien we dan wel weer. Als ik eerst maar even uit de brand ben. Wanneer kan ik pinnen?’

Kyra wierp opnieuw een blik op de klok. Vijf voor vier. Als ze het formulier nu nog invoerde in de computer, zou ze niet op tijd klaar zijn, en ze wist dat Thom een afschuwelijke hekel had aan wachten. ‘Morgenmiddag,’ zei ze en stond op om aan te geven dat het gesprek voorbij was.

‘Dan pas? Maar ik heb nu geld nodig,’ wierp de vrouw tegen.

‘Ogenblikje.’ Kyra verliet de bezoekerskamer en zag dat Agnes geen cliënt meer had. ‘Heb jij nog even tijd om een formulier in te voeren of moet je weg?’ vroeg ze haar assistente.

Agnes lachte. ‘Prima, hoor.’

Kyra ging de bezoekerskamer weer in, waar mevrouw Rokers inmiddels opgestaan was en haar jas had aangetrokken. ‘Over een uur kunt u pinnen,’ zei ze.

‘Geweldig. U bent een schat.’

Kyra glimlachte, maar negeerde opnieuw het stemmetje in haar hoofd. Dat kan niet goed gaan, zei het. ‘Dan wens ik u het beste en vooral veel sterkte,’ zei Kyra. Ze stak haar hand uit, die mevrouw Rokers met twee handen aannam.

‘Dank u. Sterkte heb ik wel nodig, maar met wat extra geld kan ik tenminste weer vooruit. Erg bedankt, hoor!’

Kyra keek de vrouw fronsend na toen zij de bank verliet, maar tijd om verder na te denken had ze niet. Snel gaf ze het formulier aan Agnes, legde uit wat de bedoeling was, luisterde nauwelijks naar Agnes’ commentaar en greep haar handtas. ‘Dus je controleert de kluis en het alarm voor je vertrekt?’

Agnes lachte. ‘Ja, baas, komt voor elkaar, maak je nou maar geen zorgen. Schiet op en koop dat huis!’

Precies om een over vier verliet Kyra de bank. Ze wachtte even tot ze hoorde dat Agnes de deur achter haar op slot deed, zodat er geen cli-

enten meer binnen konden komen, en liep toen snel over de parkeerplaats voor het gebouw. Ze zag de auto van Thom nergens, maar dat verbaasde haar niet. Hij zou wel op de straat staan zodat hij zo snel mogelijk weg kon rijden. Ze had het goed gedacht en glimlachte. Ze kende hem inmiddels behoorlijk, dat was duidelijk.

‘Je bent er al!’ zei ze opgewekt terwijl ze naast hem ging zitten en zich naar hem toe boog om hem te kussen.

‘Al?’ zei Thom Bersee fronsend, maar hij beantwoordde wel haar kus. ‘Ik sta hier al tien minuten!’

Het klonk verwijtend, maar Kyra lachte. ‘Dat is je eigen schuld.’

‘En jij bent te laat.’

‘Poeh, zeg, een minuut. Als je dat al erg vindt...’

‘Vier uur is vier uur,’ zei hij terwijl hij de motor startte en optrok.

‘Joh, wat maakt die ene minuut nu uit op een mensenleven,’ vond ze.

‘Misschien op een mensenleven niet, maar wel op de koop van een huis.’

Ze zweeg en slikte haar reactie in. Ze wist immers al jaren hoe precies hij was. Als ze daar nu iets van zou zeggen, zou hij het niet begrij-

pen. Ze had het vanaf het begin immers geaccepteerd. En bovendien was het geen slechte gewoonte. Het hielp haar wat meer op de klok te letten en wat nauwkeuriger te zijn, want eigenlijk was Kyra redelijk chaotisch en had ze er zelf behoorlijk moeite mee om op tijd te zijn.

‘Ik dacht dat jij de manager was van de bank.’

‘En?’

‘Het wordt tijd dat je leert delegeren,’ mopperde hij.

Kyra fronste haar wenkbrauwen. ‘Hoe bedoel je?’

‘Je werkt elke dag tot vijf, zes uur. Een goede manager zorgt ervoor dat anderen het werk doen zodat ze zelf op tijd weg kan.’

Haar mond viel open en even wist ze niets terug te zeggen. Wat was er met hem aan de hand? Zo chagrijnig kende ze hem eigenlijk niet. ‘Een goede manager,’ zei ze, ‘voelt zich verantwoordelijk voor de zaak en dat doe ik. Daarom wil ik het liefst zelf de deur sluiten en zeker weten dat alles wat gedaan moest worden, gedaan werd.’

‘Maar je hebt Agnes toch?’

‘Agnes had een cliënt toen mevrouw Rokers binnenkwam, dus ik moest haar wel helpen. Ik kon aan haar gezicht niet zien dat ze in de